

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 552/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. septembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AGROPROFIT Bešeňov, a. s., Bešeňov 624, zastúpenej advokátkou JUDr. Luciou Kolníkovou, Radvanská 1, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Sžf 27/2016 z 28. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť AGROPROFIT Bešeňov, a. s., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júla 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AGROPROFIT Bešeňov, a. s., Bešeňov 624 (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Sžf/27/2016 z 28. marca 2017, ktorou žiada vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa spoločnosti AGROPROFIT Bešeňov, a. s. so sídlom Bešeňov 624, 941 41 Bešeňov, IČO: 36 550 364, oddiel Sa, vložka č. 10189/N, na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právoplatným rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. 3. 2017, sp. zn. 5Sžf/27/2016, porušené bolo.

Zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. 3. 2017, sp. zn. 5Sžf/27/2016 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia vo výške 312,23 eura (...).“

2. Ako vyplynulo zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľka sa ako žalobkyňa v konaní na Krajskom súde v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 S 50/2015 domáhala proti Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky ako žalovanému (ďalej len „žalovaný“) preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 1100301/1/403676/2014/5098 z 10. septembra 2014, ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Nitra (ďalej len „daňový úrad“) č. 9412401/5/2963911/2014 z 20. júna 2014, ktorým podľa § 68 ods. 5 a 6 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov daňový úrad určil sťažovateľke rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie september 2008 vo výške 62 576,27 € z dôvodu, že nepreukázala splnenie podmienok oslobodenia od dane podľa § 43 ods. 1 v nadväznosti na § 43 ods. 5 a § 43 ods. 8 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o dani z pridanej hodnoty“). Sťažovateľka si oslobodenie od dane z pridanej hodnoty uplatnila pri tovare repka olejná v množstve 850 ton v celkovej sume 9 921 966 Sk, ktorý mal byť dodaný v septembri 2008 obchodnej spoločnosti [REDACTED]

██████████ (ďalej len „odberateľ“), do Českej republiky, t. j. do iného členského štátu Európskej únie. Rozdiel dane z pridanej hodnoty bol sťažovateľke určený s odôvodnením, že sťažovateľkou predložené doklady (kúpna zmluva, faktúry, príjemka – výdajka – prevodka – dodací list, medzinárodné nákladné listy CMR) dodanie tovaru do Českej republiky, t. j. jeho vývoz, relevantne nepreukazujú. Podľa týchto dokladov mala sťažovateľka ako dodávateľ dodať odberateľovi tovar a jeho dopravu mal zabezpečiť odberateľ na vlastné náklady. Zo sťažovateľkou predložených dokladov vyplýva, že dopravu do Českej republiky mali vykonať rôzni dopravcovia, ktorých mal zabezpečiť odberateľ. Vzhľadom na to bola sťažovateľka povinná predložiť i prepravný či iný doklad o odoslaní tovaru s uvedením miesta určenia. Na dokladoch predložených sťažovateľkou, a to príjemka – výdajka – prevodka – dodací list nebol uvedený subjekt, ktorý tovar prevzal na prepravu od sťažovateľky a ktorý mal realizovať prepravu do Českej republiky, pričom z medzinárodných nákladných listov vyplýva, že to mal byť subjekt odlišný od sťažovateľky i odberateľa. Príjemka – výdajka – prevodka – dodací list v kolónke „prijal“ obsahujú pečiatku odberateľa a rovnakou pečiatkou sú označené i medzinárodné nákladné listy, pričom v nich je ako miesto vykladania tovaru uvedené Uherské Hradište. Vyjadrenia jednotlivých dopravcov uvedených v medzinárodných nákladných listoch však vykonanie prepravy nepotvrdili.

3. Sťažovateľka žalobou navrhla krajskému súdu rozhodnutie žalovaného č. 1100301/1/403676/2014/5098 z 10. septembra 2014 zrušiť, pretože obsahom spisu je preukázané, že podmienky oslobodenia od platenia dane z pridanej hodnoty pri tomto vývoze splnila. Vyčítala rozhodnutiu žalovaného, že je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a založené na nesprávnom právnom posúdení veci. Zdôraznila svoju dobrú vieru, že skutočne dôjde k preprave tovaru do zahraničia, čo vylučuje jej zodpovednosť za prípadné nevyvezenie tovaru, keďže túto prevzal na seba odberateľ. Podľa názoru sťažovateľky daňové orgány postupovali prísne formalisticky. Neskúmali, či sa podieľala na prípadnom podvode odberateľa a celkovo sa s jej argumentáciou vysporiadali nedostatočne, čoho výsledkom je svojvoľné rozhodnutie.

4. Krajský súd rozsudkom č. k. 11 S 50/2015-61 z 3. februára 2016 postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu sťažovateľky zamietol. Vychádzal z toho, že podľa § 43 ods. 5 zákona o dani z pridanej hodnoty bola povinná preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry (čo splnila) a kumulatívne i ďalšími dokladmi v závislosti od toho, či prepravu zabezpečil alebo vykonal odberateľ, resp. dodávateľ. Keďže prepravu mal zabezpečiť alebo vykonať odberateľ, bolo potrebné rozlišovať, či odberateľ prepravu zabezpečil inou osobou (v takom prípade bola sťažovateľka povinná predložiť v zmysle § 43 ods. 5 písm. c) zákona o dani z pridanej hodnoty prepravný doklad alebo iný doklad o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia) alebo ju vykonal sám (v takom prípade bola sťažovateľka podľa § 43 ods. 5 písm. c) zákona o dani z pridanej hodnoty povinná predložiť okrem iného i písomné vyhlásenie odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu). Listinné doklady predložené sťažovateľkou nezodpovedajú skutočnosti, t. j. že sťažovateľka tovar reálne dodala do Českej republiky. Dodanie tovaru do Českej republiky nepreukazuje ani kúpna zmluva uzatvorená medzi sťažovateľkou ako predávajúcim a spoločnosťou [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] ako kupujúcim, v ktorej kupujúci prehlásil, že tovar bude prepravený na územie iného členského štátu, keďže z tejto formulácie nemožno zistiť, do ktorého členského štátu bude tovar prepravený a ani to, či tovar prepraví do iného členského štátu sám kupujúci alebo zabezpečí jeho prepravu. Krajský súd poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 5/2010 z 9. decembra 2010, v ktorom sa zaoberal identickou otázkou podľa smernice Rady 77/388/EHS o zosúladení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu, resp. smernicou Rady 2006/112/ES, ktorá kladie dôraz na dodanie tovaru a jeho nadobudnutie zdaniteľným subjektom v inom členskom štáte, ku ktorému dôjde len vtedy, keď právo nakladať s tovarom ako vlastník prejde na nadobúdateľa a keď dodávateľ preukáže, že tovar bol odoslaný alebo prepravený do iného členského štátu predávajúcim, nadobúdateľom alebo na ich účet a že v dôsledku tohto vývozu alebo prepravy tovar fyzicky opustil územie členského štátu odoslania. Samotná existencia dokladov bez preukázania skutočnej fyzickej dodávky tovaru nie je relevantným dôkazom o uskutočnení obchodu. Krajský súd nemal pochybnosti o tom, že tovar do Českej republiky neprepravila sťažovateľka ako dodávateľ a ani spoločnosť [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ], ako deklarovaný odberateľ, a nebolo preukázané ani to, že by táto

spoločnosť mala prepravu do Českej republiky zabezpečiť, keďže dopravcovia to popreli. Na tejto skutočnosti nemení nič ani výpoveď zástupcu odberateľa [REDACTED], ktorý uviedol, že prepravu si zabezpečovali sami a príslušní dopravcovia im za prepravu fakturovali, keďže žiadna takáto fakturácia prepravy spoločnosti [REDACTED] ako odberateľovi tovaru nebola preukázaná a ani jeden z dopravcov uvedených v medzinárodných nákladných listoch neuviedol, že si prepravu do Českej republiky objednala táto spoločnosť. V súvislosti s požiadavkou na preukázanie reálnej existencie dodávky tovaru krajský súd poukázal na rozsudky Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci C-146/05 Albert Collé a C-409/04 vo veci Teleos plc., ale aj na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 6-7/2014 z 26. marca 2015. Pokiaľ sťažovateľka namietala, že nemôže niesť zodpovednosť za iný daňový subjekt, s ktorým riadne obchoduje, a že daňové orgány sa nezaoberali otázkou daňového podvodu na strane odberateľa, krajský súd uviedol, že pri nadobudnutí tovaru v rámci Európskej únie, t. j. pri intrakomunitárnom nadobudnutí tovaru, nie je pohyb tovaru cez hranice štátov monitorovaný, a preto ani nie je možné vylúčiť riziko vzniku daňových podvodov, z čoho vyplýva, že nie je v rozpore s právom Európskej únie požadovať od dodávateľa tovaru, aby sa pri dodávke tovaru presvedčil, že plnenie, ktoré uskutoční, bude skutočne dodané do iného členského štátu. Sťažovateľka v potrebnej miere neprijala opatrenia smerujúce k zabráneniu vzniku daňového podvodu, keď sa len uistila o tom, či odberateľ skutočne existuje a či je platiteľom dane z pridanej hodnoty. Nedôvodne sa uspokojila len s vyhlásením odberateľa v kúpnej zmluve, že tovar bude prepravený na územie iného členského štátu (nie je zrejmé do ktorého), a dostatočne si nepreverila okolnosti týkajúce sa jej odberateľa (napr. či prepravu tovaru vykoná sám odberateľ, alebo ju zabezpečí inými dopravcami, kde bude tovar vyložený, kto ho preberie a pod.). Sťažovateľka nekonala so starostlivosťou riadneho obchodníka aj s prihliadnutím na to, že si nepreverila, či splnomocnený zástupca odberateľa [REDACTED] je skutočne oprávnený konať za odberateľa. Pokiaľ sťažovateľka poukazovala na povinnosť daňových orgánov uplatňovať výklad relevantných ustanovení práva Európskej únie, ktorý podal Súdny dvor, krajský súd bol toho názoru, že túto povinnosť si správne orgány splnili, keď okrem vnútroštátnej právnej úpravy aplikovali aj výklad príslušných ustanovení smernice Rady 2006/112/ES.

5. Sťažovateľka podala proti tomuto rozsudku krajského súdu odvolanie z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. b) a f) OSP a navrhla rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie. Argumentovala tým, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil, najmä ak konštatoval, že nekonala so starostlivosťou riadneho obchodníka, a preto na tento intrakomunitárny obchod nemožno aplikovať rozsudok Súdneho dvora vo veci Netto Supermarkt GmbH & Co. OHG v. Finanzamt Malchin, C-271/06. Poukázala na to, že sa pred uzavretím zmluvy s odberateľom uistila, či odberateľ reálne existuje, či je platiteľom dane z pridanej hodnoty a žiadala od neho bezhotovostné platby. Súčasťou kúpnej zmluvy bolo aj splnomocnenie udelené konateľom odberateľa s úradne osvedčeným podpisom, preto túto okolnosť nebolo namieste overovať. Odberateľ uistil sťažovateľku, že tovar bude prepravovať prostredníctvom viacerých prepravcov (čo potvrdil aj [REDACTED]). Ako vyplýva zreteľne z čl. I ods. 3 kúpnej zmluvy, sťažovateľka si splnila svoju povinnosť dodať tovar odovzdaním v mieste dodania na území Slovenskej republiky zástupcovi kupujúceho, pričom kupujúci vyhlásil, že tovar bude prepravený na územie iného členského štátu. Sťažovateľka sa preto dôvodne mohla spoliehať na to, že kupujúci si svoje zmluvné povinnosti splní. Zdôraznila, že dodávateľ musí mať možnosť spoliehať sa na zákonnosť činnosti, ktorú uskutočňuje bez toho, aby hrozilo, že stratí svoje právo na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty, pokiaľ nemôže ani so starostlivosťou riadneho obchodníka zistiť, že podmienky oslobodenia v skutočnosti neboli splnené z dôvodu sfaľšovania vývozného dokladu, ktorý predložil kupujúci. Poukázala ďalej na rozsudok Súdneho dvora C-409/04 vo veci Teleos plc., z ktorého vyplýva, že vnútroštátne daňové predpisy nesmú preniesť všetku zodpovednosť na zaplatenie dane z pridanej hodnoty na dodávateľa nezávisle od toho, či sa podieľal, alebo nepodieľal na daňovom podvode. Súdny dvor konštatoval, že by bolo v rozpore so zásadou právnej istoty, aby členský štát, ktorý stanovil zoznam dokumentov, ktoré je potrebné predložiť príslušným orgánom na uplatnenie oslobodenia od dane z pridanej hodnoty, spočiatku predložené dokumenty prijal ako dôkazy a následne nútil dodávateľa, aby zaplatil daň, ak sa ukáže z dôvodu spáchania podvodu nadobúdateľom, o ktorom dodávateľ nevedel a ani nemohol vedieť, že dotknutý tovar v skutočnosti neopustil územie členského štátu. Sťažovateľka považovala rozsudok krajského súdu i za nepreskúmateľný a dodala, že pokiaľ je založený na tom, že § 43 zákona

o dani z pridanej hodnoty nevychádza z dobrej viery platiteľa dane, ale vždy z objektívneho preukázania dodania tovaru do iného členského štátu, popiera závery rozhodnutí Súdneho dvora (C-271/06).

6. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 27/2016 z 28. marca 2017 rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 druhej vety OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

7. Rozsudok krajského súdu č. k. 11 S 50/2015-61 z 3. februára 2016 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 27/2016 z 28. marca 2017 nadobudol právoplatnosť 16. mája 2017.

8. Sťažovateľka sťažnosť ústavnému súdu na porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 27/2016 z 28. marca 2017 odôvodnila tým, že dôvody najvyššieho súdu sú nepresvedčivé, nezodpovedajú záverom vysloveným Súdnym dvorom, ktoré boli navyše nesprávne zohľadnené v individuálnych okolnostiach vecí. Najvyšší súd zdôraznil, že z rozsudkov Súdneho dvora síce vyplýva, že nemožno pričítať zodpovednosť za konanie odberateľa na ťarchu dodávateľa vtedy, keď dodávateľ prijal všetky rozumné opatrenia, avšak sťažovateľka s ohľadom na všetky okolnosti vecí ich neprijala, pretože s prihliadnutím aj na objem obchodu nepostupovala obozretne, a to okrem iného už pri vzniku záväzkového vzťahu, keď sa pri uzatváraní kúpnej zmluvy spoliehala na to, že tovar bude prepravený do iného členského štátu bez toho, aby bolo špecifikované miesto dodania, ale aj to, akým spôsobom bude preprava tovaru realizovaná, a už táto nedôslednosť mala sťažovateľku primäť k vyššej obozretnosti a prijatiu ďalších opatrení, aby mohla dôvodne predpokladať dodanie tovaru odberateľovi. Najvyšší súd však už neuviedol, aké ďalšie opatrenia mala sťažovateľka prijať, resp. z akého dôvodu prijaté opatrenia boli nedostatočné a primeranej starostlivosti obchodníka nezodpovedajúce. V tejto časti považuje sťažovateľka rozsudok najvyššieho súdu za arbitrárny. Zdôraznila, že prijala všetky opatrenia, ktoré v danej situácii boli primerané a rozumné, konala v dobrej viere a so starostlivosťou riadneho obchodníka (uistila sa, že odberateľ existuje; je platiteľom

dane z pridanej hodnoty; žiadala bezhotovostnú platbu v deň dodania tovaru; oprávnenie [REDAKOVANÉ] konať za odberateľa vyplývalo zo splnomocnenia s úradne osvedčeným podpisom konateľa odberateľa a rozsahom zodpovedajúcim následným úkonom; preverila si, či prepravu vykoná odberateľ sám alebo inými prepravcami s výsledkom, že ju odberateľ uistil, že prepravu vykoná prostredníctvom viacerých prepravcov). Aj podľa rozsudku Teleos nemožno nútiť dodávateľa, aby zaplatil daň z pridanej hodnoty, ak sa ukáže, že z dôvodu spáchania podvodu odberateľom, o ktorom dodávateľ nevedel ani nemohol vedieť, tovar v skutočnosti neopustí územie členského štátu a ani vnútroštátne predpisy nesmú preniesť všetku zodpovednosť za zaplatenie dane z pridanej hodnoty na dodávateľa nezávisle od toho, či sa podieľal na daňovom podvode nadobúdateľa. Závery Súdneho dvora vyslovené v rozsudkoch Teleos a Netto Supermarkt najvyšší súd preto riadne nezohľadnil pri svojom rozhodovaní. Dlžníkom dane z pridanej hodnoty preto nie je sťažovateľka, ale odberateľ [REDAKOVANÉ]. Tvrdené porušenie základného práva na vlastníctvo podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom sp. zn. 5 Sžf 27/2016 z 28. marca 2017 odôvodnila sťažovateľka tým, že najvyšší súd svojím rozhodnutím rozsudok krajského súdu potvrdil napriek tomu, že ním bola zamietnutá jej žaloba proti rozhodnutiu žalovaného, ktorým jej bola daňová povinnosť vyrubená neoprávnene. V dôsledku takejto daňovej povinnosti došlo k ukráteniu majetku sťažovateľky a porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy vyplýva z porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

II.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

11. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Sťažovateľka namieta porušenie týchto svojich základných práv:

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

14. Ako vyplýva zo sťažnosti sťažovateľky, k porušeniu týchto jej základných práv malo dôjsť rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 27/2016 z 28. marca 2017 v dôsledku jeho nedostatočného odôvodnenia, arbitrárnosti a aplikácie záverov rozhodnutí Súdneho dvora na vec sťažovateľky spôsobom, ktorý poprel ich podstatu.

15. Podľa § 43 ods. 1 zákona o dani z pridanej hodnoty (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy sťažovateľkou) oslobodené od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim alebo nadobúdateľom tovaru alebo na ich účet, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte.

Podľa § 43 ods. 5 zákona o dani z pridanej hodnoty (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy sťažovateľkou) platiteľ je povinný preukázať, že sú splnené podmienky oslobodenia od dane podľa odsekov 1 až 4. Platiteľ je povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu kópiou faktúry, a

a) ak prepravu tovaru zabezpečí dodávateľ alebo odberateľ inou osobou, prepravným dokladom alebo iným dokladom o odoslaní, v ktorom je uvedené miesto určenia,

b) ak prepravu tovaru vykoná dodávateľ, písomným potvrdením prijatia tovaru odberateľom alebo osobou ním poverenou,

c) ak prepravu tovaru vykoná odberateľ, písomným vyhlásením odberateľa alebo ním poverenej osoby, že tovar prepravil do iného členského štátu,

d) inými dokladmi, ako napríklad zmluvou o dodaní tovaru, dodacím listom, dokladom o prijatí platby za tovar.

16. Ako vyplýva z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 27/2016 z 28. marca 2017, najvyšší súd sa stotožnil so skutkovými zisteniami daňových orgánov, ako aj krajského súdu, podľa ktorých *„z dokazovania vykonaného správcom dane nepochybne vyplýva, že prepravu tovaru nevykonal a nezabezpečil dodávateľ ani odberateľ a taktiež, že preprava tovaru nebola vykonaná na ich účet“*. V dôsledku tohto zistenia sa najvyšší súd stotožnil i so záverom, že sťažovateľka síce *„splnila formálnu podmienku spočívajúcu v predložení zákonom vyžadovaných dokladov, avšak tieto neodrážajú skutočný stav“*, t. j. sťažovateľkou deklarované dodanie tovaru odberateľovi.

17. Ďalej najvyšší súd k výkladu citovaných ustanovení zákona o dani z pridanej hodnoty uviedol, že *„intrakomunitárne dodávky musia byť spojené s prepravou, ktorá musí byť zrealizovaná. Z ustanovenia § 43 zákona o DPH vyplýva, že ak sa jedná o prepravu tovaru pri oslobodení od DPH, je nevyhnutné v daňovom konaní skúmať naplnenie dvoch*

podmienok, a to prechod práva nakladať s tovarom ako vlastník na nadobúdateľa a zároveň fyzický pohyb tovaru. V § 43 ods. 5 zákona o DPH zákonodarca kogentne stanovil zoznam dokladov, ktorými je daňový subjekt povinný preukázať dodanie tovaru do iného členského štátu. Preto nestačí iba formálne preukázanie, ale je nutné preukázať, že tovar skutočne fyzicky opustil územie SR a bol dodaný nadobúdateľovi, na ktorého prešlo právo nakladať s tovarom ako vlastník.“

18. Takto zistený skutkový stav v kontexte odvolacích námietok sťažovateľky najvyšší súd právne posudzoval so zohľadnením rozhodnutí Súdneho dvora, vo vzťahu ku ktorým v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol:

«Európsky súdny dvor (teraz Súdny dvor Európskej únie) rozsudkom C-409/04 rozhodol, že: Článok 28a ods. 3 prvý pododsek a článok 28c A písm. a/ prvý odsek Šiestej smernice Rady 77/388/EHS, zo 17. mája 1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu - spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 2000/65/ES zo 17. októbra 2000, sa majú vykladať v tom zmysle, že k nadobudnutiu tovaru v rámci Spoločenstva a k uplatneniu oslobodenia dodávky v rámci Spoločenstva od dane dôjde len vtedy, keď právo nakladať s tovarom ako vlastník prejde na nadobúdateľa a keď dodávateľ preukáže, že tento tovar bol odoslaný alebo prepravený do iného členského štátu a že v dôsledku tohto vývozu alebo tejto prepravy fyzicky opustil územie členského štátu dodania.

Z vyššie uvedeného rozsudku Európskeho súdneho dvora vyplýva nutnosť kvalifikácie dodávky tovaru alebo nadobudnutia tovaru vo vnútri Spoločenstva na základe objektívnych dôkazov, ako je existencia fyzického pohybu tovaru medzi členskými štátmi (vnútri Spoločenstva). Keďže dodávka tovaru vo vnútri Spoločenstva a jeho nadobudnutie vo vnútri Spoločenstva predstavujú jeden zdaniteľný obchod, akémukoľvek zdaneniu nadobudnutia tovaru v členskom štáte určenia alebo prepravy tovaru zodpovedá oslobodenie predmetnej dodávky v členskom štáte odoslania alebo prepravy tovaru. Európsky súdny dvor skonštatoval, že na to, aby dodanie tovaru osobe identifikovanej pre daň v inom členskom štáte mohlo byť oslobodené od dane, musí sa tovar odoslať alebo prepraviť z jedného členského štátu do druhého členského štátu. Vychádzajúc z rozhodnutia Európskeho

súdneho dvora je potrebné konštatovať, že podmienka oslobodenia od dane pri dodaní tovaru z tuzemska do iného členského štátu môže byť splnená len vtedy, ak tovar fyzicky opustil územie Slovenskej republiky a tovar bol platiteľom dane dodaný osobe identifikovanej pre daň v inom členskom štáte. Obchodný prípad, ktorý žalobca považuje za uskutočnené zdaniteľné plnenie a ku ktorému predložil, faktúry, kúpnu zmluvu, medzinárodné nákladné listy (CMR), príjemka - výdajka - prevodka - dodací list vzťahujúce sa na zdaniteľný obchodný prípad, však podľa názoru odvolacieho súdu nespĺňa atribúty daňovej transakcie podľa ust. § 43 ods. 1 zákona o DPH pri dodaní tovaru do iného členského štátu. Tieto listiny by boli spôsobilé privodiť daňovému subjektu uplatnenie nároku na oslobodenie dane podľa § 43 ods. 1 zákona o DPH len za podmienky, že by bolo v daňovom konaní preukázané dodanie tovaru z územia Slovenskej republiky do Českej republiky pre odberateľa [REDACTED] na ktorého prešlo právo nakladať s tovarom ako vlastník. Navyše v prejednávanom prípade, keďže žalobca si nadmerný odpočet DPH uplatňoval v súvislosti s oslobodením od platenia dane podľa § 43 zákona o DPH, bolo predpokladom takéhoto postupu aj preukázanie, že nadobudnutý tovar bol v Českej republike aj zdanený, čo sa však nepreukázalo. Žalobca preto podľa názoru odvolacieho súdu neunesol dôkazné bremeno, nakoľko oslobodenie od DPH pri vývoze sa nevzťahuje na tovar ako taký, t.j. na predmet kúpnej zmluvy, ale na dodanie tovaru, teda daňovú transakciu medzi týmito subjektmi aj s preukázaním dodania daňového plnenia nadobúdateľovi v inom členskom štáte. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 2 Sžf 52/2011 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 daňového poriadku, v spojení s § 43ods. 5 zákona o DPH, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nároku na oslobodenie dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom oslobodenia dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený.

Európsky súdny dvor (teraz Súdny dvor Európskej únie) rozsudkom C-409/04 taktiež rozhodol, že: Článok 28c A písm. a/ prvý odsek šiestej smernice 77/388, zmenenej a doplnenej smernicou 2000/65, sa má vykladať v tom zmysle, že odporuje tomu, aby príslušné orgány členského štátu dodania nútili dodávateľa, ktorý konal v dobrej viere a predložil dôkazy, ktoré na prvý pohľad odôvodňovali jeho právo na oslobodenie dodávky tovaru v rámci Spoločenstva od dane, aby následne zaplatil daň z pridanej hodnoty z tohto tovaru, keď sa zistí, že uvedené dôkazy sú nepravdivé, pričom však nedôjde k preukázaniu účasti uvedeného dodávateľa na takomto podvode, pokiaľ však tento dodávateľ prijal všetky rozumné opatrenia, ktoré boli v jeho moci, aby sa uistil, že dodávka v rámci Spoločenstva, ktorú uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode.

Európsky súdny dvor (teraz Súdny dvor Európskej únie) v rozhodnutí Netto Supermarkt GmbH & Co. OHG v. Finanzamt Malchin, C-271/06, body 24 a 25, uviedol: „... ako Súdny dvor už rozhodol, nie je v rozpore s právom Spoločenstva požadovať, aby dodávateľ prijal všetky opatrenia, ktoré od neho možno rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode. Preto okolnosti, že dodávateľ konal dobromyseľne, prijal všetky rozumné opatrenia, ktoré boli v jeho moci a jeho účasť na podvode je vylúčená, predstavujú dôležité faktory pre určenie možnosti uložiť mu povinnosť zaplatiť dane z pridanej hodnoty a posteriori.“ Navyše podľa bodu 27 uvedeného rozsudku: „z toho vyplýva, že dodávateľ musí mať možnosť spoliehať sa na zákonnosť činnosti, ktorú uskutočňuje, bez toho, aby hrozilo, že stratí svoje právo na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty, pokiaľ, ako je to v prejednávacom prípade, nemôže ani so starostlivosťou riadneho obchodníka zistiť, že podmienky oslobodenia v skutočnosti neboli splnené z dôvodu sfalšovania vývozného dokladu, ktorý predložil kupujúci.

Z judikatúry Európskeho súdneho dvora tak vyplýva, že ak ide o dodanie tovaru pri oslobodení od DPH, je nevyhnutné v daňovom konaní skúmať naplnenie dvoch podmienok, a to prechod práva nakladať s tovarom ako vlastník na nadobúdateľa a zároveň fyzický pohyb tovaru. Vzhľadom na to, že pri intrakomunitárnom obchode prechod tovarov cez hranice jednotlivých štátov nie je monitorovaný, nie je možné vylúčiť riziko daňových podvodov, pričom nie je v rozpore s právom Spoločenstva požadovať, aby dodávateľ prijal všetky opatrenia, ktoré od neho možno rozumne požadovať, aby sa uistil, že plnenie, ktoré

uskutoční nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode (bod 65 rozsudku vo veci T.). Žalobca poukazoval na znenie kúpnej zmluvy, z ktorej vyplýva, že si svoju povinnosť dodať tovar odovzdaním v mieste dodania na území Slovenskej republiky oprávnenému zástupcovi kupujúceho splnil, pričom kupujúci vyhlásil, že tovar bude prepravený na územie iného členského štátu a žalobca sa preto mohol odôvodnene spoliehať na to, že kupujúci si svoje zmluvné povinnosti splní. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza, že dodanie tovaru do iného členského štátu predpokladá, aby tovar skutočne opustil štát odoslania, alebo aby došiel do štátu určenia. Správne fungovanie systému DPH možno zaručiť len na základe tejto objektívnej skutočnosti a samotný úmysel zmluvných strán alebo zmluvná povinnosť kupujúceho previezť tovar do iného členského štátu v tomto ohľade nemôže stačiť. Zákon o DPH, ani iný zákon neukladá daňovému subjektu, aby si preveril svojich obchodných partnerov, avšak musí si byť vedomý následkov svojich obchodných transakcií, pokiaľ tieto nevykazujú znaky a nespĺňajú podmienky v zmysle zákona o DPH, ktorý má prísne hmotnoprávne podmienky na vrátenie, resp. uplatnenie nároku na oslobodenie od DPH vzhľadom na to, že ide o verejné prostriedky daňových poplatníkov. Je pravdou, že v prípade takejto dodávky tovaru v rámci Spoločenstva predávajúci podstupuje osobitné riziko. Ak kupujúci v rozpore so zmluvnými záväzkami neprepraví tovar do iného členského štátu, plnenie v skutočnosti nie je dodávkou v rámci Spoločenstva oslobodenou od dane, z ktorej musí nadobúdateľ v členskom štáte určenia platiť DPH. Plnenie je však naopak nutné kvalifikovať ako vnútroštátnu dodávku, z ktorej je povinný zaplatiť daň dodávateľ. Riziko, ktoré podstupuje dodávateľ, spočívajúce v povinnosti zaplatiť DPH z dôvodu, že nadobúdateľ nedodrжал svoje zmluvné záväzky, je v prvom rade dôsledkom úpravy zmluvných vzťahov. Ak na základe zmluvy ponechá prepravu tovaru do iného členského štátu na nadobúdateľa, musí v danom prípade niesť dôsledky za nesplnenie tohto záväzku nadobúdateľom. Z citovaných rozsudkov Európskeho súdneho dvora vyplýva, že nemožno síce pričítať zodpovednosť za konanie obchodného partnera na ťarchu žalobcu, avšak pod podmienkou, že tento prijal všetky rozumné opatrenia, ktoré od neho možno rozumne očakávať. Pokiaľ mal žalobca za to, že s cieľom dodania tovaru odberateľovi prijal dostatočné opatrenia, (pred uzavretím zmluvy s odberateľom sa uistil, či odberateľ reálne existuje, či je platiteľom dane z pridanej hodnoty, či zástupca odberateľa je oprávnený ho zastupovať a žiadal od odberateľa bezhotovostné platby na jeho účet v deň dodania

tovaru) je potrebné uviesť, že ide len o niektoré z možných opatrení, keďže prijatie jednotlivých opatrení je potrebné posudzovať vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu. Odvolací súd má za to, že nepreukázanie dodania tovaru do iného členského štátu vychádzalo priamo z konania žalobcu, ktorý ako dodávateľ s prihliadnutím na finančný objem za dodávku tovaru nepostupoval obozretne okrem iného už pri vzniku záväzkového vzťahu, keď sa pri uzatváraní kúpnej zmluvy spoliehal na to, že tovar bude prepravený do iného členského štátu, bez tohto aby bolo dostatočne špecifikované miesto dodania tovaru ale aj to, akým subjektom bude preprava tovaru realizovaná. Už táto nedôslednosť pri úprave zmluvného vzťahu mala žalobcu primäť k vyššej obozretnosti a k prijatiu ďalších opatrení tak, aby mohol dôvodne predpokladať dodanie tovaru odberateľovi.»

19. Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

20. Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu dospel k záveru, že najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na otázku, z akých dôvodov rozsudok krajského súdu potvrdil a z akých dôvodov ho považoval za vecne správny. Odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu preto spĺňa všetky požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý proces vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia.

21. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného

práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

22. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

23. Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

24. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali

za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavný súd poukazuje i na skutočnosť, že nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov.

25. Ako vyplýva zo sťažnosti sťažovateľky, jej podstatou nie je spochybnenie záveru najvyššieho súdu, podľa ktorého „*nestačí iba formálne preukázanie (pozn: listinami), ale je nutné preukázať, že tovar skutočne fyzicky opustil územie Slovenskej republiky a bol dodaný nadobúdateľovi, na ktorého prešlo právo nakladať s tovarom ako vlastník*“, ale argumentácia viažuca sa k tvrdenej dobromyseľnosti sťažovateľky a ňou tvrdeného rozsahu opatrení, o ktorých je presvedčená, že zodpovedali požiadavke rozumnej primeranosti. Podľa jej názoru s touto jej argumentáciou sa najvyšší súd nevysporiadal ústavne konformným spôsobom.

26. Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým uviesť, že právna úprava daňového konania a oslobodenia od dane z pridanej hodnoty je založená na princípe, podľa ktorého dôkazné bremeno o splnení podmienok pred oslobodenie od dane z pridanej hodnoty znáša daňový subjekt, ktorý oslobodenie uplatňuje (napr. III. ÚS 78/2011), pričom oslobodenie od dane z pridanej hodnoty pri vývoze sa nevzťahuje na tovar ako taký, t. j. na predmet kúpnej zmluvy, ale na dodanie tovaru, teda daňovú transakciu medzi týmito subjektmi aj s preukázaním dodania daňového plnenia nadobúdateľovi v inom členskom štáte. V daňovom konaní je preto nutné skúmať nie len prechod práva nakladať s tovarom ako vlastník z dodávateľa na odberateľa, ale zároveň aj fyzický pohyb tovaru.

27. Aj v skoršej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu sa ustálil názor, podľa ktorého dôkazné bremeno o reálnom dodaní tovarov a služieb zat'ahuje daňový subjekt; pričom samotné preukázanie dodávok tovaru a služieb len faktúrami a iným listinným dôkazom nie je postačujúce, pretože faktúra, resp. CMR je relevantným dokladom, len ak je nepochybné, že sú v nej uvedené údaje odrážajúce skutočne reálne plnenie; to, že určitý doklad má všetky náležitosti účtovného dokladu a je riadne zaúčtovaný v zmysle zákona o účtovníctve, ešte nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt je oprávnený uplatniť si odpočítanie dane z tohto dokladu (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 8 Sžf 6-7/2014 z 26. marca 2015).

28. Ak sťažovateľka zdôrazňuje dobromyseľnosť a rozsah ňou vykonaných opatrení a v tejto súvislosti vyčíta najvyššiemu súdu, že nevysvetlil, v čom pochybila, pre tento jej názor ústavný súd nenachádza oporu v obsahu odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu. Ten v ňom zreteľne uviedol, že neobozretnosť sťažovateľky spočívala už v jej postupe pri vzniku záväzkového vzťahu, keď sa pri uzatváraní kúpnej zmluvy spoliehala na to, že tovar bude prepravený do iného členského štátu, bez toho aby bolo dostatočne špecifikované miesto dodania tovaru a to, akým subjektom bude preprava tovaru realizovaná. Napriek tomu, že tejto skutočnosti si musela byť sťažovateľka vedomá, nevykonala následne také opatrenia, aby mohla dôvodne predpokladať dodanie tovaru odberateľovi.

29. Ústavný súd nepovažuje tento prísny prístup najvyššieho súdu pri výklade zákona o dani z pridanej hodnoty za rozporný s účelom a zmyslom právnej úpravy a ani za neprimerane formalistický. Intrakomunitárne dodávky tovaru sú nepochybne z tohto hľadiska pre predávajúceho určitým rizikom, zvlášť, ak ponechá prepravu tovaru do iného členského štátu na nadobúdateľa. Preto kladú na predávajúceho i zvýšené nároky, ktoré sa musia prejaviť i v spôsobe a rozsahu prijatých opatrení v rámci kritéria ich rozumnej primeranosti. Je to však dôsledok slobody pohybu tovaru, keď pri intrakomunitárnom nadobudnutí tovaru nie je pohyb tovaru cez hranice štátov monitorovaný, a preto ani nie je možné vylúčiť riziko vzniku daňových podvodov.

30. Napokon, aj Súdny dvor v rozsudku sp. zn. C 409/04 podmienil svoj vyslovený názor, podľa ktorého nemožno nútiť dodávateľa, ktorý predložil dôkazy na prvý pohľad odôvodňujúce jeho právo na oslobodenie dodávky tovaru v rámci Spoločenstva od dane, aby následne zaplatil daň z pridanej hodnoty z tohto tovaru, keď sa zistí, že uvedené dôkazy sú nepravdivé, práve tým, že sa v daňovom konaní preukáže prijatie všetkých rozumných opatrení dodávateľom, ktoré boli v jeho moci, aby sa uistil, že dodávka v rámci Spoločenstva, ktorú uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode.

31. Aj podľa názoru ústavného súdu však sťažovateľka v tejto veci neprijala všetky rozumné opatrenia, ktoré boli v jej moci, aby sa uistila, že dodávka v rámci Spoločenstva,

ktorú uskutoční, nemôže viesť k jej účasti na daňovom podvode, resp. ktorými by zabránila vzniku daňového podvodu.

32. Z týchto dôvodov ústavný súd nepovažoval právny názor najvyššieho súdu, ktorým odôvodnil potvrdenie odvolaním sťažovateľky napadnutého rozsudku krajského súdu ako vecne správneho za také, ktoré by bolo založené na takom výklade ustanovení zákona o dani z pridanej hodnoty a predpisov upravujúcich daňové konanie, ktorý by popieral ich účel a zmysel. Preto ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a spravodlivý proces a postupom najvyššieho súdu pri rozhodovaní o jej odvolaní. Preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

33. Ak sťažovateľka osobitne namietala porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžf 27/2016 z 28. marca 2017, dôvodila tým, že porušenie tohto práva vyplýva z porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rovnakým rozsudkom, v dôsledku čoho jej bola daňová povinnosť vyrubená neoprávnene a tým bola ukrátená na majetku. Vzhľadom na to, že ústavný súd považoval sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 dohovoru za zjavne neopodstatnenú, odmietol i s ohľadom na argumentáciu samotnej sťažovateľky jej sťažnosť aj v časti namietajúcej porušenie čl. 20 ods. 1 ústavy podľa § 25 zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

34. Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2017